

ung alder, 26 år gammel, til at tage fat på opdragelsen af forsømte børn, og den sag blev til hans livsgerning, fordi han lagde hele sin personlighed i den. Derfor var han også istand til at kæmpe mod den mistillid og de besværligheder, han ofte mødte på sin vej, og dog udrette et meget betydeligt arbejde. For dette modtog han fra mange sider og på mange måder en velfortjent anerkendelse.

Fr. Stuckenberg.

Den fjerde internationale penitentiære kongres.

Efter bestemmelsen åbnedes den fjerde internationale penitentiære kongres i St. Petersburg d. 15 juni i Adelsklubbens festsal af kongressens ærespræsident, Prinsen af Oldenburg, i nærværelse af den russiske kejserfamilie. Efter åbningen begav denne sig, ligesom deltagerne i kongressen, til den i forening med kongressen foranstaltede udstilling af fangearbejder m. m., som var arrangeret i Michaelsmanegen, hvor kongressens Præsident GALKINE WRASKOY, generaldirektøren for Ruslands fængselsvæsen, foreviste de forskellige afdelinger.

Alt i 1846 i Frankfurt a. M. og 1847 i Bryssel havde der fundet sammenkomster sted af mænd fra de forskellige lande i Europa for at drøfte fængselsreformens problemer. Den første omfattede 75, den anden omtrent 200 deltagere. I virkeligheden begynde imidlertid de egenlige penitentiære kongresser i 1872. Foranledningen til dem gav amerikaneren WINES. Som sekretær ved Fængselsselskabet i New York havde han forberedt afholdelsen af en national fængselskongres i Amerika, idet han i den anledning havde

konfereret med adskillige mænd i Europa. Denne nationale kongres afholdtes 12 oktbr. i Cincinnati. På den vedtoges et forslag om afholdelsen af en international fængselskongres, efter at forslaget var fremsat for 124 personer i de forskellige lande i Europa og bifaldt af 122 af disse. London blev bestemt til mødested, og der samledes kongressen i juli 1872. Før den skiltes ad, valgtes en kommission til at forberede den følgende, og regeringerne opfordredes til at udnævne delegerede, som kunde slutte sig til kommissionen. I 1878 afholdtes den anden kongres i Stockholm, den tredje 1885 i Rom, og den fjerde som omtalt i St. Petersborg 1890. På denne blev det efter indbydelse fra Frankrig bestemt at afholde den næste kongres i Paris 1895, ligesom den følgende i 1900 eventuelt forudsættes afholdt i Danmark.

Deltagernes antal var i London, Stockholm, Rom, St. Peters-					Peters-	
		i alt	314	296	231	740
Af disse vare udlændinge			149	142	93	177
Antallet af opstillede æmner	{	sektion 1	10	4	6	8
		— 2	13	6	8	11
		— 3	5	4	8	6
		i alt	28	14	22	25
Antallet af forberedende rapporter var	{	sektion 1	9	11	25	46
		— 2	3	21	24	57
		— 3	4	17	18	36
		i alt	16	49	67	139

De anførte tal ere ikke uden interesse. Det laveste for udenlandske deltagere findes for kongressen i Rom, men er utvivlsomt kun et vidnesbyrd om, at Roms beliggenhed ikke har været gunstig for deltagelsen fra Nord-europa. Når æmnernes antal på kongressen i London er større end på de senere kongresser, ligger dette naturligt deri, at den kongres er den første internationale, som holdes. Kongressen i St. Petersborg har imidlertid kun 3 æmner

færre. Stockholmerkongressen viser de laveste tal for æmner, og dog var den måske den smukkeste af de afholdte, såvel i deltagelsen i diskussionen som i dennes udførlighed. Æmnernes antal kan ikke ubetinget være rettesnor for kongressens betydning eller nødvendighed, sålidt som for interessen, den byder. I så henseende yder antallet af forberedende rapporter mere. Tallet på disse er voxet fra 16 i London til 139 i St. Petersborg. Det kan jo ikke negtes, at dette er en betydelig fremgang, og den er såmeget større, som det er tre gange så stort et tal som i Stockholm og dobbelt så stort som i Rom. At denne fremgang er et stærkt og glædeligt vidnesbyrd om den voxende interesse for fængselssagen, kan ingen betvivle, men nogle ulemper kan der mulig komme til at klæbe derved. Medens kongresserne i Stockholm og Rom nøjedes med gennemsnitlig 3 rapportører for hvert æmne, er man på kongressen i St. Petersborg nået til 5 a 6. Det voxende antal rapporter kan få en svækkende indflydelse på den senere forhandling i kongressen, idet nemlig en offentliggjort rapport, og de offentliggøres, som naturligt er, så snart de ere afleverede, kan foranledige fremsendelsen af en rapport med modstridende anskuelser. Derved taber ganske vist den senere mundtlige forhandling noget af sin friskhed, medens på den anden side personer, der ikke kunne møde på kongressen, få lejlighed til på den måde at fremsætte deres meninger. Disse få imidlertid ikke den vægt, som når de støttes ved deltagelse i den mundtlige forhandling. Førte ud til yderligheder, ville disse skriftlige rapporter kunne tænkes at lede til, at man medbragte forslagene til resolutioner i det givne spørgsmål fuldt færdige til at antages. Den hele kongresforhandling kunde derved let få en, om jeg må sige, humbugsagtig karakter. Vil man undgå at få fængselkongresserne ind under den udbredte almindelige betragtning, at kongresser kun ere arrangements af forlystelser, bør man vogte sig også for den fare, som en vidtdreven anvendelse af rapporter kan få på forhandlin-

gerne på selve kongressen. Ved siden heraf kommer også hensynet til æmnernes antal i betragtning. Begrænset vil dette altid være af hensyn til tiden, men selv denne begrænsning vil ikke forhindre, at forhandlingerne afkortes af det nævnte hensyn, idet en bestræbelse for at få alle æmner behandlet er tænkelig, hvorved forhandlingsdygtigheden synes konstateret. Et forholdsvis mindre antal æmner giver ganske vist en rigere forhandling og et sandsynligvis større udbytte, således som tilfældet formentlig var i Stockholm.

For behandlingen af æmnerne i anden sektion, fængselsvæsenet, vilde det være ønskeligt, om der blandt de udenlandske deltagere i kongresserne fandtes flere praktiske fængselsmænd, end tilfældet er. I så henseende have de nationale foreninger i forskellige lande et væsentlig fortrin. Jeg tænker her nærmest på de årlige møder af tyske fængselsmænd, men også den nordiske penitentiaerforenings møder bære vidnesbyrd herom. For dennes vedkommende må det beklages, at udsigterne til dens sammenkaldelse påny synes at være temmelig svage. Der er jo nemlig ikke tvivl om, at hyppigere nationale møder bidrage ikke blot til at klare det enkelte spørgsmål, men også til at give kongresarbejdet større udbytte.

Et moment er der endnu, som også har sin betydning. Det kan jo ikke negtes, at for en udlænding ere beviser på gæstfrihed al påskønnelse værd, men udslagene af den kunne tænkes at opnå en sådan udstrækning, at de komme til at få en mindre gavnlig indflydelse på kongressens betydning ikke blot igennem forhandlingerne, men også ligeoverfor det personlige samkvem mellem deltagerne. Også i så henseende indtog vistnok Stockholm et meget passende standpunkt.

Når der nu i det følgende skal gives en skildring af Petersborgkongressens virksomhed, kan denne selvfølgelig kun blive ganske kortfattet, eftersom detaillerne i forhandlingerne endnu ikke foreligge.

Mandag d. 16 samledes medlemmerne til et fællesmøde hvor GALKINE WRASKOY valgtes til kongressens præsident i forening med BELTRANI og HERBETTE, ligesom også vicepræsidenterne valgtes og bureauet konstitueredes med GUILLAUME som generalsekretær.

Sektionernes arbejder lededes, den første, som angik straffelovningen, af professor POLS fra Holland, den anden, som omfattede fængselsvæsenet, af professor GOES fra Danmark, den tredje, de præventive foranstaltninger, af dr. JAGEMANN fra Baden, i forening med de for hver sektion valgte vicepræsidenter. Æmnerne, der forhandlede i sektionerne, og kongressens besvarelser, der afgjordes i fællesmøderne, vare følgende:

Sektion I, æmne 1: Ved hvilken fremgangsmåde og i hvilken udstrækning vil man kunne komme til i de forskellige lande at give overtrædelser af straffeloven den samme benævnelse og en tydelig begrebsbestemmelse, som kan benyttes i udleveringsakter eller traktater?

Den i fællesmødet vedtagne besvarelse gik ud på:

1. At udleveringstraktaterne ere afhængige af de forskellige landes straffelovning, at disse endnu i øjeblikket hindrede indførelsen af en ensartet begrebsbestemmelse, hvorfor det vilde være unyttigt at forsøge på at opstille definitioner for handlinger, som ikke kunne blive identiske.

2. At det vilde være ønskeligt, om de forskellige straffelovgivninger vilde optage princippet om udlevering som almindelig regel med alle de reservationer, som hver stat måtte finde nødvendig.

3. At undtagelsen vilde blive reglen, når udlevering i princippet optages af de forskellige straffelovgivninger og de internationale konventioner om udlevering istedenfor opregningen af de lovovertrædelser, som medføre udlevering, indeholdt dem, der ikke medføre denne.

Æmne 2. På hvilken måde kan drukkenskab blive

betragtet i straffelovgivningen, a. enten som en overtrædelse i og for sig, b. eller som en omstændighed, der ledsager en overtrædelse, og som derved kan ophæve, formindske eller forhøje det forbryderiske i dens karakter?

Fællesmødets besvarelse:

1. Den drukne tilstand i og for sig konstituerer ingen forseelse (délit). Kun hvor den fremtræder med fare for den offentlige sikkerhed eller foranlediger skandale og forstyrrer den offentlige ro og orden, bliver den genstand for repression.

2. Nyttens af korrektionelle forholdsregler, som anbringelse i hospital eller arbejds hus, kan ikke negtes ligeoverfor vanedrankere, som behøve offentlig hjælp, som tigge eller blive farlige for sig selv og andre.

3. Det er påtrængende nødvendigt at gøre sælgere af spirituøse drikke ansvarlige for salg af stærke drikke til folk, der øjensynlig ere drukne.

4. I tilfælde af strafferetlige overtrædelser begåede i drukkenskab:

I. Den ikke fuldstændig drukne tilstand kan ikke i noget tilfælde udelukke tilregneligheden som en omstændighed, der kan have indflydelse på straffebestemmelsen; denne indflydelse afhænger af forholdene i hvert enkelt tilfælde.

II. Den fuldstændig drukne tilstand udelukker i principet tilregneligheden, undtagen i følgende tilfælde:

a. Når drukkenskab i og for sig konstituerer en lovovertrædelse, og

b. I tilfælde af *actiones liberae in causa*, når gerningsmanden beruser sig, skønt han ved, at han i drukken tilstand må eller kan begå en strafbar handling. I det første tilfælde gør han sig ansvarlig for en forsætlig begået forseelse (délit), i det andet for efterladenhed.

Æmne 3. Vilde det være på tide at organisere undervisningen i den penitentiære videnskab? Og på hvilken måde vilde man derved kunne forbinde det positive stu-

dium af de faktiske forhold og spørgsmålet om anvendelsen uden at forstyrre tjenestens gang og gøre indgreb i administrationens rolle?

Fællesmødets besvarelse:

1. Kongressen anser undervisning i den kriminelle og penitentiære videnskab for meget nyttig og ønskelig og mener, at det videnskabelige studium af straffefuldbyrdsen let kan forenes med den penitentiære disciplins fordringer.

2. Den udtaler ønsket om, at der ved de forskellige landes universiteter må blive oprettet en lærerpost i den penitentiære videnskab, samt at den penitentiære administration vil lette, støtte og opmuntre dette studium.

3. Den mener, at det er ønskeligt, at der i de penitentiære anstalter oprettes biblioteker for den penitentiære videnskab til brug for disse anstalters funktionærer.

Æmne 4. For hvilken slags overtrædelser af straffeloven, på hvilke betingelser og i hvilken udstrækning vilde det være tilrådeligt at optage i lovgivningen:

a. Systemet med påmindelser og advarsler fra dommerens side til gerningsmanden af de handlinger, som forekastes ham, og som stedfortræder for enhver domfældelse?

b. Formen med ophævelsen af straffen, enten det er bøde eller fængsel eller enhver anden, som dommeren har pålagt, men som han erklærer ikke bør pålægges den skyldige, så længe som han ikke har pådraget sig en ny dom?

Fællesmødets besvarelse:

Kongressen fastholder det stillede spørgsmål og sender det tilbage til den internationale kommission til forhandling på en eventuel følgende kongres.

Æmne 5. Hvilken autoritet bør tage bestemmelse om børns skæbne, som have gjort sig skyldige i fejl eller overtrædelser?

Og efter hvilke momenter og principer bør det afgøres, om fejlene eller overtrædelserne skulle medføre:

a. Enten en straffedom og indsættelse i en virkelig penitentier anstalt?

b. Eller anbringelse i en korrektionsanstalt særlig for dårlige eller uopdragne børn?

c. Eller anbringelse i en opdragelsesanstalt, som er bestemt for mindreårige, der ere stillede under det offentlige tilsyn.

Bør børnenes alder være det eneste moment, som tages i betragtning for at iværksætte denne deling og bestemme afgørelsen, og på hvilke betingelser skal den være det?

Fællesmødets besvarelse:

Kongressen kan ikke erklære sig om den af sektionen opstillede besvarelse, og spørgsmålet forbeholdes en følgende kongres af hensyn til modsætningen mellem de fremsatte opfattelser og til de komplicerede løsninger, de kunne medføre.

Æmne 6. Hvilke midler til på en virksom måde at ramme hæleriet og de habituelle hælere ville kunne anbefales?

Fællesmødets besvarelse:

For på en virksom måde at bekæmpe hæleriet bør der

1. ligeoverfor bankierer, vekslerere, juvelerer og lignende fastsættes reglements-mæssige bestemmelser for at forebygge hæleri;

2. af hæleri gøres en særlig overtrædelse;

3. opstilles en progression af straffen for recidivet i denne kategori.

Æmne 7. Hvorledes skal man kunne undgå den skadelige indflydelse af forældre eller formyndere på deres børn eller myndlinge i tiden fra disses betingede løsladelse og i almindelighed fra udløbet af deres straffetid, til de blive myndige?

Fællesmødets besvarelse:

1. I det kongressen henviser til resolutionen på Romerkongressen, som gik ud på, at et af de midler, der kunne anbefales for at undgå de beklagelige følger af en umoralsk

opdragelse af forældrene, er at tillade domstolene for en bestemt tid helt eller delvis at ophæve forældremyndigheden, når tilstrækkelig godtgjorte grunde retfærdiggøre et ansvar fra deres side, — erkender den, at staten har den forpligtelse at ophæve den fordærvelige indflydelse fra forældre eller værgers side på deres børn eller myndlinge.

2. Når domstolen har godtgjort uværdigheden eller uduligheden hos den unge forbryders forældre, skal den sætte grænsen for tvungen opdragelse enten i en korrektionsanstalt eller i en velgørenhedsanstalt, offentlig eller privat, til myndighedsalderen. Initiativet til at hæve eller indskrænke forældremyndigheden skal tilkomme den offentlige myndighed (dømmende eller administrative), også med hensyn til valget af den af de ovennævnte institutioner, som den unge skal betroes til.

3. Den unge person, som det skulde blive tilladt at forlade den penitentiære eller korrektionelle anstalt før terminen, der er sat i dommen eller ved anbringelsen, skal vedblive at stå under den samme formynderautoritet til den fastsatte tid, uden at der i det tilfælde behøves en særlig afgørelse af domstolen.

4. Forældrene skulle holdes til at bidrage, i forhold til deres evne, til udgifterne til underhold og opdragelse af de unge personer, som på grund af forældrenes fejl ere undergivne denne myndighed.

5. Når omstændighederne, som have bevirket ophævelsen eller indskrænkningen i forældremyndigheden, have forandret sig således, at den unge person uden fare for sin moralitet igen kan overgives til forældrene, skal en ny afgørelse af domstolen kunne indsætte forældrene i deres rettigheder over barnets person.

Idet kongressen endvidere erkender, at det først og fremmest er nyttigt at forekomme muligheden af børns forseelser, førend at tage forholdsregler for det tilfælde, hvor disse forseelser alt ere begåede, og idet den erkender, at dette vigtige spørgsmål ligger udenfor teksten i æmne 7, udtaler

den det ønske, at den følgende kongres vil sætte det spørgsmål under forhandling, om det ikke vil være gavnligt til de præventive forholdsregler ligeoverfor unge personer at føje den ret for de offentlige myndigheder at forpligte forældrene til et barn, som er absolut genstridigt, til at anbringe det i en opdragelsesanstalt.

Æmne 8. Hvilke grænser bør der sættes for domstolenes straffemyndighed og for den disciplinære myndighed lige overfor forseelser begåede af fanger i deres fangetid? Hvilke forseelser af denne slags bør afgøres af domstolene og hvilke ville kunne straffes arbitrært?

Fællesmødets besvarelse:

Der er ingen grund til at unddrage forseelser, af hvad slags de så ere, der ere begåede af fanger under deres fængsling, fra de ordinære domstoles afgørelser, naturligvis undtagen i sådanne tilfælde, hvor der ved love og regler om orden og disciplin i fængslet er bestemt en særlig straf for dem.

Sektion II. Æmne 1. Er systemet, arbejde for offentlig regning at foretrække i de penitentiære anstalter for arbejde i entreprise?

Fællesmødets besvarelse:

1. Et nyttigt og så vidt muligt produktivt arbejde er nødvendigt for fangerne, hvilken fangebehandling de end ere underkastede. I ethvert land må man undersøge, hvorledes arbejdet kan praktiseres for at svare til det penitentiære værks forskellige bestemmelser og opgaver — enten gennem systemet for statens regning, eller gennem enterprisesystemet.

2. Arbejdet er den principale del af fængselslivet og må således i sin organisation og funktion være underlagt den offentlige myndighed, som alene er istand til at fuldbyrde straffelovene.

Man vil således ikke kunne anvende fangens forpligtelse til enkeltes fordel.

3. Systemet for statens regning synes ganske i almindelighed, uden at opstille absolute bestemmelser, bedst at gøre arbejdet til deltager, ligesom enhver anden faktor i fængselsvæsenet, i det værk, som det gælder om at udføre. Men af hensyn til de vanskeligheder, som organisationen af arbejdet i statens interesse kan medføre, kan man gå ind på, at administrationen tyer til entreprenører eller privat industri, forudsat, at udførelsen ikke gør entreprenøren til herre over fangens person og liv.

4. Ved organisationen af fangearbejdet og særlig ved systemet for statens regning er det ønskeligt, at gevinsten af fangearbejdet forbeholdes staten, og man kan anse det for ønskeligt, at staten som følge deraf så vidt muligt producerer og konsumerer de ved fangearbejdet fremstillede genstande.

Æmne 2. I hvilken udstrækning er arbejdet i fængslerne til skade for den fri industri?

Hvorledes vil man kunne organisere fangernes arbejde således, at de uheldige følger af konkurrencen såvidt muligt undgås?

Fællesmødets besvarelse:

Når man pålægger fangen forpligtelsen til at arbejde, er det uundgåeligt og nødvendigt, at arbejdet giver et nyttigt produkt, således som forholdet iøvrigt også er i livet udenfor fængslet.

Ikkedestomindre synes fangearbejdet, når det er forstandigt organiseret under en ledelse, der altid er herre over reguleringen af betingelserne derfor, kun at kunne hidføre en lidet betydningsfuld konkurrence ligeoverfor det fri arbejde.

Denne konkurrence synes overhovedet ikke at kunne give virkelig grund til klage, når det drejer sig enten om agerbrug, som har interesse for det offentlige, og som har

den fordel, at det undgår at bringe landarbejdere bort fra deres vante arbejde, eller om industrielle arbejder til brug for selve fængslerne eller for andre offentlige institutioner og for statens regning.

Specielt, men uden at ville fastsætte bestemte regler, tror man at måtte anbefale:

1. At arbejdet skal være gavnligt, såvidt muligt, og ikke komme i strid med den penitentiære opgave, med livet i fængslet og fængselsvirksomheden.

2. At fordelene af dette arbejde såvidt muligt forbeholdes staten og ikke bliver til velgerninger for private entrepriser.

3. At bestemmelsen af virksomheden i enhver industrigren på et bestemt sted, valget, afvexlingen og remplaceringen af disse industrigrene, fastsættelse af godtgørelse og tarifer for arbejdet ordnes således, at der hverken skabes protektion eller privilegier, eller misbrug, som kunne trykke den tilsvarende fri industri.

4. At den offentlige myndighed i måden, hvorpå arbejdet organiseres, altid bevarer et middel til at forhindre misbrug af en konkurrence, uden at gøre fangerne arbejdsløse og uden at overlade dem til exploitering eller forgodtbefindende af hvilkensomhelst entreprenør eller industri-drivende.

Æmne 3. Hvilke opmuntringer kunne tilstås fangerne i en god penitentiær disciplins interesse?

Særligt, i hvilken udstrækning bør fangen kunne råde frit over sin spareskilling?

Fællesmødets besvarelse:

1. Et system med belønning og opmuntring, materiel og moralsk, til fangerne, fastsat ved reglementer og med frihed for administrationen til at vælge, vil være af betydning i en god disciplins interesse, ligesom også for fangernes forbedring.

2. Forholdsreglerne, som tages, skulle være en be-

lønning for vedholdende flid ved arbejdet og for god opførsel, uden at gøre brud på straffens alvorlige karakter og hensigt.

3. De moralske midler til belønning og opmuntring, som håb om afkørtning af straffen, tilladelse til at købe bøger, at sende forældre penge m. fl. bør gives den størst mulige udstrækning.

4. Som materiel opmuntring kan indrømmes tilladelse til at få næringsmidler, som, uden at have karakteren af lækkerier, fra et hygiejnisk standpunkt må anses for nyttige.

5. Fangen vil kunne tillades til sine materielle og moralske fornødenheder at disponere over en del af sin fortjeneste efter en ved reglementet i almindelighed fastsat begrænset målestok, og i hvert særlige tilfælde efter direktørens skøn.

6. Den opsparede del af fortjenesten bør deponeres ved fangens løsladelse hos myndigheden eller hos fængsels-selskabet, som vil påtage sig at udbetale fangen deraf efter hans behov.

7. Fangen må ikke disponere over sin arvepart for at tilfredsstille fornødenheder under opholdet i fængslet uden med direktørens samtykke.

Æmne 4. På hvilken måde vil man, udenfor transportation til kolonier, kunne udføre straffe, som indeholde en frihedsberøvelse, enten for livstid eller på længere tid, for en tid over fem år, eller ifølge lovgivningen over ti år?

Hvorledes skulle sådanne anstalters karakter, organisation og bestyrelse være, hvor straffanger af en af de nævnte kategorier skulde anbringes?

Fællesmødets besvarelse:

1 Enhver straf, som er bestemt til på samme tid at straffe den skyldige, at gøre ham det umuligt at skade og at give ham midler til at rejse sig igen, og straffene på lang tid, som tillade mere end andre at håbe på domfældtes

forbedring, bør ordnes således, at de reformatoriske principer, som råde i de korte straffe, også komme til at gøre sig gældende her.

2. Enhver domfældelse til straf på lang tid bør begynde med en vis tids ophold i celle.

3. Efter opholdet i celle dag og nat bør den domfældte, når han overgår til arbejde i fællesskab om dagen, vedblive at tilbringe natten i celle.

4. Administrationen bør såvidt muligt organisere arbejde i fri luft og fortrinsvis offentlige arbejder, men på den ufravigelige betingelse, at disse arbejder ere satte således i værk, at fangerne ingensinde kunne komme i berøring med den fri befolkning.

5. Den betingede løsladelse vil kun kunne tilstås med alle mulige forsigtighedsregler og efter en gradation overensstemmende med fangens forbedring.

6. Fængselselskaber bør dannes enten efter privat initiativ eller af administrationen, for at tage sig af fangen under den betingede løsladelse og våge over ham efter den endelige løsladelse, når han ikke synes fuldt ud forbedret.

Æmne 5. Efter hvilke principer og på hvilken måde vil man med størst fordel kunne sikre sig rekrutteringen af funktionærer til den penitentiære tjeneste (direktører, inspektører, økonomer m. fl.)

Fællesmødets besvarelse:

1. I det penitentiære værks interesse er det af største betydning at sikre sig på bedste måde rekrutteringen af funktionærer, embedsmænd og betjente, til fængselstjenesten.

2. I så henseende må man skelne mellem det overordnede og det underordnede personale.

3. Det er først af betydning at fastsætte betingelserne for adgangen til disse stillinger. Til de overordnede bør foretrækkes personer med almindelig dannelse, til de underordnede såvidt muligt udtjente militære.

4. Forberedelsen af kandidater til de overordnede stillinger må omfatte: a. kursus i den penitentiære videnskabs historie og teori, b. praktisk uddannelse i alle fængselstjenestens enkeltheder, ledet af direktører ved mønsterfængsler. Når målet er nået, opføres kandidaterne på listerne, som forelægges administrationen, der har besættelserne i sin hånd.

5. Den forberedende uddannelse af kandidater til de underordnede stillinger må omfatte en praktisk fængsels-tjeneste, som kan svare til f. ex. de skoler for opsynet, der findes i visse stater, på de steder, i hvis omkreds kandidaterne ville blive anbragte.

6. Det er vigtigt, at sikre personellet emolument og indtægter, som svare til den betydning, deres hæderlige og vanskelige hverv har for samfundet, en overdreven sparsommelighed vil kun kunne være skæbnesvanger i alle henseender.

Æmne 6. Kan man gå ind på, at visse forbrydere eller delinkventer betragtes som uforbederlige, og i bekræftende fald, hvilke midler ville kunne anvendes for at beskytte samfundet mod den slags fanger?

Fællesmødets besvarelse:

1. Uden at godkende, at der fra et penalt og penitentiært synspunkt gives forbrydere, som ere absolut uforbederlige — medens imidlertid erfaringen viser, at der er personer, som ere genstridige ligeoverfor penal og penitentiær behandling og ved vanens magt vende tilbage og blive professionelle i deres krænkelse af samfundets love, fremsætter kongressen ønsket om, at der må blive taget særlige forholdsregler overfor disse individer.

2. I denne tankeforbindelse og uden at gøre indgreb i de forskellige lovgivningers principer, og forbeholdende dem frihed til at vælge de forholdsregler, som bedst svare til enhver stats særegne forhold, tror den at kunne anbe-

følgende forholdsregler i de forskellige lande til overvejelse:

I. Indespærring i tilstrækkelig lang tid i anstalter med obligatorisk arbejde for visse kategorier af individer som indgroede tiggere eller vagabonder o. fl.

II. Forlænget fængsling eller, efter tilfældet, bortsendelse til fremmede territorier eller besiddelser, tilhørende de interesserede stater, for at udnytte de spildte kræfter; men altid under de garantier, som øvrigheden skylder dem, der ere berøvede friheden, og med mulighed for at genvinde friheden fuldt ud ved god opførsel, vel at mærke gennem betinget løsladelse.

Disse forholdsregler udelukke ikke anbringelsen i særlige tilflugtsanstalter af folk, der erkendes for at være uskikkede til at skaffe sig selv det nødvendige ved deres arbejde.

Æmne 7. I hvilken henseende bør systemet, som fangen er underkastet før den endelige domfældelse, adskille sig fra det, han underkastes efter denne?

Fællesmødets besvarelse:

1. Det er ønskeligt, at særlige fængsler oprettes såvidt muligt for anholdte, og at i modsat fald en særlig afdeling af arresthuset bestemmes til disse.

2. Den individuelle adskillelse er antaget som almindelig regel for anholdte, og den vil ikke kunne erstattes ved anbringelse i fællesskab om dagen, efter anholdtes udtrykkelige ønske, med mindre den dømmende eller administrative myndighed tillader det.

3. Den individuelle adskillelse vil ligeledes være at anvende på unge personer under anholdelse. Denne bør kun finde sted, når det er absolut nødvendigt, og det er i princippet ønskeligt, at personer under 17 år nyde godt af friheden lige til det øjeblik, da øvrigheden definitivt har truffet afgørelsen af deres skæbne.

4. Den individuelle adskillelse vil være at erstatte med

fællesskab for personer, som ikke uden skade kunne underkastes den på grund af deres helbred, af hensyn til fremrykket alder eller deres fysiske og psykiske konstitution.

5. De anholdte bør behandles på basis af den almindelige ret. Den foreløbige anholdelse skal kun medføre de indskrænkninger, der følge af dens formål og af oprettelsen af fængselsordenen.

6. Den lokale administration vil kun ligeover for de anholdte kunne anvende de disciplinære forholdsregler, som reglementerne foreskrive, og som ere nødvendige for at bevare orden og ro.

7. Fængselsselskabernes virksomhed, som er organiseret for de løsladte fanger, bør også udstrækkes til dimiterede anholdte.

Æmne 8. Dersom man vil forskaffe fangerne ved løsladelsen efter udstået straf et middel til at existere, er det magtpåliggende at etablere en stor forskelligartethed i arbejderne i fængslerne, så at man kan lære hver fange det arbejde, som passer bedst til hans evner. Men skal det være således, må fængsler i en vis henseende blive industrielle anstalter af en egen slags og derved pådrage sig byrdefulde udgifter ved siden af overlæsning. Ja, man kan godt forudsætte, at der iblandt disse forskelligartede arbejder findes nogle, som, fordi de ere altfor lette og simple, ville kunne hæmme en heldig indflydelse af straffen. Skal man ikkedestomindre, uden at begrænse tallet af de forskellige slags arbejder, give hver fange et arbejde, som kan svare til hans evner?

Æmne 9. Når man deler varigheden af en frihedsstraf i et vist antal perioder eller klasser, vil det så være at foretrække at behandle fangerne med et mindre og mindre strengt system overensstemmende med trinene i den klassestige, de skulle passere? I bekræftende fald bør systemet i første klasse anvendes i hele dets strengthed, og

man vil i så fald åbenbart anvende cellen: men hvilke slags arbejder skal man foretrække?

Æmne 10. Hvis man for at kultivere land eller kolonisere etablerer et fængsel i et uopdyrket landskab, skal man så der anvende et system forskelligt fra de almindelige fængselssystemer, hvorved man behandler fangen mindre strengt end ellers? Vil man i så tilfælde anse det for passende, forudsat at fangerne, som sendes derhen, have lang straffetid, at underkaste dem et særegent penitentiært system med en tids streng behandling i et fængsel, førend de definitivt sendes til det omspurgte fængsel?

(Æmnerne 8, 9 og 10 ere opstillede af den japanske regering).

Besvarelser fremsatte af rapportøren:

Til æmne 8. — Det er ønskeligt, at enhver fange såvidt muligt får den beskæftigelse, som svarer til hans evner. Alsidigheden og letnemheden hos nogle vil ikke komme i strid med udførelsen af den rationelle penitentiære teori.

Til æmne 9. — Det progressive system, som begynder med anbringelse i celle med arbejde, svarer til karakteren i straffe af middelvarighed.

Til æmne 10. — Hvis man antager det progressive system for fanger på lang tid, vil det være muligt og også ønskeligt at beskæftige dem i fri luft på den betingelse, at de ere skilte fra fri arbejdere. Disse beskæftigelser kunne organiseres i selve landet eller ved dets grænser.

Sektionens besvarelser ligeoverfor fællesmødet:

Idet sektionen udtaler ønsket om, at opstillerne af æmnerne 8, 9 og 10 ville se hen til arbejderne i sektionen, kongressen, som også i de foregående kongresser, om de forskellige partier i de penale og penitentiære problemer, billiger den enstemmigt rapportørens to første besvarelser. Hvad den tredje angår henvises til besvarelsen af æmne 4.

Æmne 11. Er en kompilation af en international penitentiar statistik nyttig? Er den mulig? I så tilfælde, indenfor hvilke grænser skal den holdes? Efter hvilket system skal den gøres?

Fællesmødets besvarelse:

Kongressen udtaler ønsket om:

1. At der på hver kongres må foreligge en international penitentiar statistik.
2. At det arbejde må betroes fængselsadministrationen i det land, hvor kongressen skal holdes.
3. At oplysningerne begynde med året efter den foregående kongres.
4. At de tavler, der ere vedføjede Beltrani Scalia's rapport i princippet anses som grundlag for den internationale statistik.
5. At offentliggørelsen ledsages af en beretning, som analyserer de konstaterede resultater og klarer den penitentiære statistiks standpunkt i de forskellige lande.

Sektion III. Æmne 1. Kunne et lands patronage-institutioner og selskaber for at opfylde deres bestemmelse med nytte sættes i forbindelse med et andet lands, navnlig for at nyde godt af den fælles erfaring og af de midler til at virke, som ere erkendte fra forskellige sider, for at være de virksomste, for at følge de løsladte fanger, som høre til forskellige nationaliteter, lige til deres genindtrædelse i hjemmet og til deres tilbagevenden til et hæderligt og arbejdsomt liv, for at lette deres tilbagevenden til fædrelandet og udveksle særlige oplysninger m. m.?

På hvilken måde ville disse forbindelser mellem patronage-institutioner og selskaber i de forskellige lande kunne bringes i stand og bringe de bedste resultater?

Fællesmødets besvarelse:

Kongressen udtaler det ønske:

1. At fængselselskaber dannes overalt, hvor de endnu

ikke findes, og at forbindelser oprettes mellem fængselselskaberne eller velgørenhedsforeningerne i de forskellige lande, og dette i patronagegerningens almindelige interesse ligesom også for på den mest virksomme måde at støtte personer, som egne sig dertil.

2. At der i den hensigt imellem disse forskellige selskaber oprettes overenskomster med det formål:

I. At opnå en regelmæssig og gensidig udvexling af de gjorte erfaringer.

II. At opstille det princip, at patronage udstrækkes til udlændinge, i overensstemmelse med ethvert lands politiforskrifter.

III. At sikre sig de løsladtes tilbagevenden til fædrelandet, dersom de ønske det, eller deres anbringelse til arbejde på et andet sted.

3. At der i tilfælde af tilbagevenden til fædrelandet tages særlige forholdsregler med hensyn til sparepenge, beklædning, legitimationspapirer.

4. Med det formål, at lette oprettelsen af en institution for international patronage, er det ønskeligt, at fængselselskaberne i et land forene sig under et fælles nationalt organ.

Æmne 2. Findes der ikke et slægtskab i interesser og æmner, og som følge deraf en udvexling af erfaringer, et fælles syn på og en almindelig overensstemmelse i måden at virke på, som det er nødvendigt at markere, såvidt det er muligt, imellem administrationerne for fængselsvæsenet, for fattigvæsenet og den offentlige velgørenhed, for sundhedsplejen, for politiet og den offentlige sikkerhed, for undertrykkelse af tiggere og landstrygere, for organisationen, kontrollen og tilsynet med arbejdshuse, asyler, hjem m. m.

Hvorledes vil denne udvexling af erfaringer, dette fælles syn og denne almindelige overensstemmelse i virksomhed kunne tilvejebringes uden at skade de forskellige institutioners uafhængighed, god orden og god virksomhed?

Fællesmødets besvarelse:

1. Det slægtskab i interesser, som gøre sig gældende, og i spørgsmål, som komme frem, mellem administrationerne for fængselsvæsenet og politiet på den ene side, for fattigvæsenet og den private velgørenhed på den anden side, kræver en forståelse imellem disse forskellige institutioner i overensstemmelse med ethvert lands behov.

2. For at gøre denne forståelse stærkere er det ønskeligt, at der med det formål danner sig selskaber, kongresser eller møder, hvor de ovennævnte forskellige institutioners repræsentanter samles.

3. Særligt er det ønskeligt, at staten ved lov eller administrativt kunde fastsætte opgaven for selskaber eller private og offentlige anstalter, navnlig i retning af bestyrelsen af løsladte børns sparepenge i alle tilfælde, ligesom også af voksne, hvis de ere villige dertil.

4. For at lette fængselselskabernes virksomhed er det ønskeligt, at staten, provinsen, kommunerne eller private selskaber oprette og underholde arbejdshuse.

Æmne 3. Frembyder anbringelsen i familier fordele i retning af at sikre opdragelsen, arbejdet og fremtiden for børn og unge mennesker, som under forskellig form ere satte under det offentlige formynderskab eller tilsyn?

I hvilken udstrækning og på hvilken måde vil dette system kunne erstattes, for visse børn og unge mennesker, med anbringelse og ophold i en anstalt, hvor de leve i fællesskab, eller måske slutte sig til og forenes med den sidste måde at arbejde på?

Fællesmødets besvarelse:

Kongressen udtaler ønsket om at se virksomheden for moralsk forsømte børn og forholdsreglerne til beskyttelse og opdragelse af ulykkeligt stillede børn i de forskellige former, der anvendes, blive almindelig.

2. Af hensyn til de gjorte erfaringer må man forbinde

familiesystemet med anbringelse i anstalter; begge systemer, betragtede hver for sig, indeholde fordele og mangler.

3. Hvad anstalterne angår, må man bestræbe sig for at fjerne dem så meget som muligt fra den såkaldte »regiments«-opdragelse og organisere dem efter familieprincippet, det vil sige en deling i små grupper.

4. I følgende tilfælde kan anbringelse i familie bifaldes:

I. For meget små børn, fortrinsvis piger, som ere moralske og sunde.

II. For moralsk forsømte og fordærvede børn, efter en tilstrækkelig lang tids forløb, når de have været i en anstalt.

III. For børn, hvis korrektionelle opdragelse er endt, og som endnu ere under patronage.

5. Hvad opdragelse hos en familie angår, anbefales det, at private opdragelsesselskaber eller fængselselskaber eller kompetente komiteer, som ere oprettede af de offentlige myndigheder, foretage sig:

a. At gøre et forstandigt valg af familier, til hvilke børn kunne betroes;

b. at vejlede disse familier;

c. at føre tilsyn med deres opdragelse og

d. at regulere denne efter prøvede principer.

Det vil være nyttigt, at på den ene side direktionerne for opdragelsesanstalterne, på den anden side komiteerne for opdragelse i familier, i hvert distrikt etablere en inderlig forståelse indbyrdes for at kunne udveksle deres protegeer og således kombinere de to opdragelsesmåder efter disses individuelle behov.

Æmne 4. Bør patronage-institutionerne og selskaberne ikke for at opfylde deres mission i hele dens udstrækning, forinden fangerne løslades, skaffe sig oplysninger om deres familiers tilstand og trang, dels for at sikre bevarelsen af familiens hengivenhed, dels for at hjælpe selve familien og sikre den mod følgerne af domfældelsen af et medlem af den?

Hvorledes kan denne særlige virksomhed ligeoverfor familien udøves uden at blive stødende og således, at den bidrager til selve fangens forbedring og hans tilbagevenden til et hæderligt og arbejdsomt liv?

Fællesmødets besvarelse:

1. Det er ønskeligt, at fængselselskaberne kunne have lejlighed til at beskæftige sig førend løsladelsen med fangernes familieforhold:

a. For såvidt muligt at forvisse sig om familiebåndets inderlighed;

b. for undtagelsesvis at hjælpe fangens familie, dersom fangenskabets har været til alvorlig skade for de små børn, de gamle eller svage.

2. For at nå dertil må selskaberne udtrykkelig udtale det i deres statuter og sætte sig i forbindelse med alle de lokale myndigheder, administrative eller religiøse.

Æmne 5. Hvorledes kan patronage-institutioners og selskabers virksomhed bedst komme i samklang med den, som udøves af myndighederne for politiet og den offentlige sikkerhed, for at sikre de løsladte straffanger mod ethvert tilbagefald og samfundet mod ny skade og forstyrrelse af deres færdsel, uden dog at åbenbare og gøre opmærksom på forholdet for de individers vedkommende, som atter have genvundet friheden, uden at forurolige eller forstyrre dem i deres frihed?

Særligt omfatter æmnet dem, som ere betinget løsladte og endnu stå i afhængighed af øvrigheden indtil den endelige løsladelse; idet den offentlige sikkerheds alvorlige interesse og nødvendighed og de forsigtighedsregler eller hensyn, som den frigivnes stilling kræver, må tages i betragtning.

Fællesmødets besvarelse:

1. Kongressen udtaler det ønske, at ligeoverfor personer under betinget løsladelse eller endeligt løsladte, som give sig ind under et selskabs patronage, dette selskab handler fornemlig i forståelse med institutionerne for politivæsenet og den offentlige sikkerhed.

2. Den betragter den udbredelse, som altfor let gøres til private, af meddelelser, der findes i domssagerne eller i politiets varetægt, som en reel hindring for fængselsselskaberne, som en modstand mod enhver opnåelse af arbejde og som følge deraf som en skæbnesvanger årsag til tilbagefald for de løsladte.

3. Det er også af betydning, at politiet ikke henvender sig til ejerne eller bestyrerne af værksteder for at søge oplysninger om personers opførsel og arbejde, som ere anbragte der efter løsladelsen under selskabernes beskyttelse. De nævnte selskaber ere ansvarlige ligeoverfor den offentlige myndighed.

Dette ønske vedrører også patronage for faldne kvinder.

Æmne 6. Ad hvilken vej og på hvilken måde vil offentligheden nøjagtigst og virksomst kunne oplyses om den sande karakter og betydningen af alt det, som omfatter spørgsmål på strafferettens og straffevæsenets område, af reformer og fremskridt i teori og praxis, af deres værdi for samfundets sikkerhed og beskyttelsen af privates interesser, for fangens forbedring og den almindelige forebyggelse af det onde?

Fællesmødets besvarelse:

For at give publikum interesse for penitentiære og præventive spørgsmål er det ønskeligt:

1. At lederne af de forskellige trosbekendelser arbejde sammen i denne hensigt ved at fastsætte en søndag til at tale med deres sognebørn om fangerne;
2. at pressen støtter disse spørgsmål;
3. at kompetente folk organisere møder og holde foredrag om de ovennævnte spørgsmål, som have øjeblikkelig interesse;
4. at medlemmer i alle klasser af samfundet indtræde i fængselsselskaberne.

(Fortsættes.)

Fr. Stuckenberg.

Den fjerde internationale penitentiære kongres.

(Fortsættelse.)

Kongressen afholdt ialt 7 fællesmøder. Ved siden af de rent forretningsmæssige sager, overgivelse af bøger og skrifter, undskyldningsbreve fra forskellige, deriblandt Walter Crofton, for udeblivelse fra kongressen, optoges tiden på disse møder med forhandling og vedtagelse af besvarelserne af de i sektionerne behandlede æmner. Under behandlingen af resolutionerne for æmne 6 i 2 sektion, hæleri, udtalte GUILLAUME, at der gaves farligere folk end »forbrydelsens kapitalister«, hælerne, som man også måtte straffe, og stillede følgende spørgsmål til behandling på den næste kongres:

På hvilken måde vilde der kunne opnås en overenskomst mellem de forskellige stater med det formål at beskytte unge piger, som drage til fremmede lande for på ærlig vis at tjene deres føde der, men som hyppigt udbyttes af spekulanter til usædelighed? Hvorledes vil man kunne træde i vejen for sådanne forledere og straffe dem?

Forslaget blev vedtaget.

De siden sidste kongres døde medlemmer, ALMQUIST og HOLZENDORF, omtaltes, ligesom også WALTER VENNING (Tidssk. 1888, s. 255), der spillede en rolle i fængselsreformens historie i Rusland.

I aftenmøder holdtes desuden offentlige foredrag om

John Howard af Professor SPASSOWITCH, om fængselsreformen af CANONICO og om de præventive forholdsreglers historie og nuværende standpunkt af JAGEMANN. De to første foredrag holdtes på fransk, det sidste på tysk. Det var den internationale penitentiære kommission, som havde foranlediget disse foredrag for på populær måde at oplyse den offentlige mening om spørgsmål af almen interesse, der angå forebyggelse af forbrydelser og forbrydernes behandling, og foredragene vandt øjensynlig anklang.

Kongressens forhandlinger sluttedes den 24 juni ved et fællesmøde, hvor Paris fastsattes som mødested for den næste fængselskongres i 1895.

Efter kongressens slutning foretog medlemmerne ifølge indbydelse udflugter til Moskwa og Finland. Havde gæstfriheden og indbydelserne til fester under de fremmedes ophold i St. Petersborg været overordenlig stor, fandt den side af arrangementet for kongressen en storartet afslutning ved de nævnte udflugter. Det var nemlig ikke blot gæstfriheden og festligheden, der her i så rigt mål skete fyldest, men det interessante og, for mange, ny i natur og folkeliv gav det hele et forhøjet præg ved siden af de besøg i de stedlige fængsler, som udflugterne gav anledning til, deriblandt den store anstalt i Moskwa for transportanter til Siberien, hvilket skal blive nærmere omtalt senere.

En udstilling af fængselsarbejder og fængselsindretninger var, som bekendt, forenet med kongressen. Denne udstilling åbnedes samtidig med kongressen, men holdtes åben adskilligt længere end denne for at give det store publikum lejlighed til at gøre sig bekendt med de sager og forhold, den omsluttede og gav et billede af. Udstillingen var anbragt i den store Michael-Manege, hvor en grundflade

af 5768 □ meter var fordelt imellem de 22 stater, som havde sendt genstande dertil. Rummet var ved tre gange gennem længden delt i fire afdelinger. De to ved midtergangen indeholdt genstande fra fællesanstalter, sidegangen tilhøjre genstande fra cellefængsler, den til venstre fra anstalter for unge forbrydere. Ved tværgange vare de enkelte stater, såvidt muligt, skilte fra hverandre, og staterne fulgte efter hinanden i alfabelisk orden efter deres begyndelsesbogstav. Foruden at den enkelte stats navn iøjnefaldende var anbragt på statens plads i rummet, vare de enkelte genstande markerede med oplysninger om produktionsstedet og dettes salgspris m. m. Kortsagt det hele arrangement var yderst heldigt og overskueligt sat i scene og meget smagfuldt.

Ruslands udstilling var anbragt bagerst i rummet og indtog en gulvflade af 2066 □ meter. Baggrunden af hele det lange rum indtoges af et siberisk bjerglandskab, bevoxet med grantræer, en strøm flød i bugtninger ned ad bjergets sider. Det hele var malerisk gjort og gjorde en udmærket virkning, når man trådte ind i udstillingen. Men dette landskab havde endnu en interessant side. Gennem en låge trådte man ind i en mørk bjergværksgang, hvor man på sin vej så figurer i legemsstørrelse arbejde ved lampelys forskellige steder for at udvinde ertsen. Det var en gengivelse af en blymine i Nertchinsk.

Den hele udstilling omfattede over 10000 numre. Heraf følger, at det vil være umuligt at give en klar forestilling af alt, hvad der vilde kunne have interesse. Udstillingen omfattede jo ikke blot fangearbejder, men også fotografier og afbildninger af fængselsindretninger, hvad der ikke var det mindst interessante. For Englands, Ungarns, Sveits's, Sveriges og Portugals vedkommende vare udstillingerne lidet omfangsrige, Spaniens bestod kun af fotografier. Også Japans var kun lille, men genstandene yderst fine, perlemorsarbejder, fint træskærerarbejde, fine måtter og tæpper, stråarbejder. Om disse genstande vare virkelig fængsels-

industri, eller kun enkeltmands arbejde, var det umuligt at afgøre. Danmark og Norge vare godt repræsenterede, og det samme galdt Italien, Østerrige og Belgien, men først gennem de tyske udstillinger fik man indtrykket af, at de stammede fra stater med en stor fabriksindustri, ligesom disse sidste også vare mere mangede.

Prisen tilkom vistnok Frankrig, ikke så meget ved de udstillede arbejder som ved de instruktive afbildninger og billeder, dets udstilling i så stor mængde indeholdt. Den kriminelle justits historie var fremstillet i billeder, ligeledes fandtes forbrydertyper, anthropometriske signalementer, forbrydersproget m. m. gengivet. Modeller og planer af anstalter for unge forbrydere og agerbrugskolonier fandtes tilligemed billedlige fremstillinger af det indre liv i sådanne anstalter. Kortsagt man kunde ikke andet end med den højeste interesse dvæle ved det udmærket smukke og så omsigtsfuldt ordnede billede af nutidens reformbestrebelse.

Ved siden heraf stod Rusland, der dominerede ved sit store fladerum og havde en særlig interesse ved fremstillingen af deportationen til Siberien. De udstillede genstande fra det europæiske Ruslands fængsler vare mangede og viste, at man i disse fulgte godt med. Forskellige væve med alle tilhørende redskaber fandtes opstillede. Der fandtes snedkerarbejde, possement, tovværk, net, smukt kurv- og stråarbejde, bødkerarbejde, smedearbejde, simpelt træskærerearbejde, spånarbejde, drejerarbejde, skotøj, skræderarbejde, blik- og zinkarbejde, kapsler til flasker, cigarer, papirmærker, skakspil, kortsagt en mangfoldighed såvel af simple som finere sager.

Som alt sagt knyttede dog hovedinteressen for Ruslands vedkommende sig til deportationen i Siberien og Sakhaline, og der var gjort alt for at give et så klart billede deraf, som det vel lod sig gøre. Kort fremstillede vejene for transportationen såvel til lands som til vands. Fortræffelige afbildninger fandtes af de særlige jernbanevogne til den brug, ligesom af de i samme øjemed konstruerede trans-

portskibe. I billeder anskueliggjordes også transporten til fods med alle dens besværligheder. I en mængde enkelt-heder fremstilledes det vigtigste deportationssted Nertchinsk i det sydøstlige Sibirien og Øen Sakhaline, hvor den nu-værende deportations hovedformål er at kolonisere. Den foran-omtalte afbildning af en blymine er et led i fremstillingen. Fotografier gengav tvangsarbejdernes og de betinget løs-ladte kolonisters liv, deres boliger, beklædning, arbejdsred-skaber m. m. Heller ikke de disciplinære forholdsregler manglede, som lænker og trædemøllen. Dertil fandtes fra Sibirien træarbejder, endogså møbler med indlagt arbejde, simple originale arbejder af ler og seletøj. Også landets frembringelser sås der, således laurbærblade, salt, rug, ris og havre fra Vladivostok. Fra Sakhaline var der en interessant samling af træsorter, planter, fugle, stenarter, forsteninger, dyreskind og tobak, ligesom også af buster og kranier af indfødte og deres beklædningsgenstande og brugs-genstande.

Finland dannede en særlig afdeling af den russiske udstilling og havde mange fortræffelige genstande at frem-vise, således fiskenet og væverarbejder, ligesom en smuk samling legetøj, ypperlige måtter og godt bødkerarbejde.

Det rige besøg, som blev udstillingen til del, såvel af kongressens medlemmer som af publikum, viste, hvormegen interesse den var istand til at afvinde.

I sammenhæng med det foranstående er der al anled-ning til at omtale Ruslands fængselsvæsen. Tids-skriftet har allerede i årgang 1889, side 222, gengivet et uddrag af den af sekretæren ved det russiske fængselråd A. SALOMON til kongressen i Rom afgivne meddelelse om udviklingen af fængselsreformen i Rusland. Til denne slutter sig en redøgørelse fra den i 1879 indførte general-

administration for de første 10 år af dens virksomhed 1879 til 1889. Denne redegørelse er aflattet med stor åbenhed. Den lægger ikke skjul på den forud herskende uorden. Ophævelsen af livegenskabet, som erstattede de vilkårlige pryglestraffe med idømte frihedsstraffe, medførte en overfyldning af fængslerne, der havde i høj grad uheldige forhold til følge, og som atter lod forvaltningen synke hen i en afmægtig laden stå til. Således gik det også med deportationen og tvangsarbejdet, man fik næppe nok de behørlige regnskabsoversigter. I de centrale tvangsanstalter spærrede man folk inde i massevis, systemet var simpelt, det galdt kun om at holde dem bag lås og lukke, for det meste uden arbejde. I straffekolonierne herskede der en vagabonderen og forbryderiskhed over al måde. Trods alle de besværligheder, som denne tilstand medførte, har administrationen i de ovennævnte 10 år dog været istand til at indføre meget væsentlige forbedringer i bygningsvæsen, fængslernes indretning og forvaltning, fangernes beskæftigelse og sanitære tilstand ligesom også i transport- og deportationsforholdene. Således er der i de 10 år til nybygninger og forandringer udgivet over 11 mill. rubler. Derved er der for en del rådet bod på overfyldningen af fængslerne. I forvaltningen og tilsynet med fængslerne er der foretaget betydelige udvidelser og forandringer. Alle bestemmelser angående fangers forsvarlige behandling, beskæftigelse og lægetilsynet hvile på videnskabens og erfaringens nuværende fordringer. Særlig opmærksomhed har man vist tvangsarbejdet og deportationen, hvor forholdene efter det foranførte havde en truende karakter. Chefen for generaladministrationen GALKINE WRASKOI opholdt sig et år i Siberien og kom til det resultat, at forholdene der vare så ugunstige, at det ikke var tilrådeligt at fortsætte med deportationen derhen i samme udstrækning som hidtil. Derimod tilbød Sakhaline i alle henseender gunstige forhold for kolonisation. Derefter besluttede man fortrinsvis at indskrænke deportationen til Siberien til tvangsarbejde i

guld- og sølvminerne i Nertchinsk og Kara, medens man ledede hovedstrømmen til Sakhaline. Derved undgik man tillige den forfærdelige landtransport gennem hele Siberien og kunde benytte søvejen over Odessa med de dertil indrettede transportskibe, af hvilke modeller, som foran nævnt, fandtes på udstillingen. Nu sendes til Sakhaline alle til tvangsarbejde dømte mænd, hvis familier følge med, og alle til samme straf dømte kvinder, i den hensigt, at gøre dem efter udstået straf til kolonister, hvorfor også ægteskab imellem dem begunstiges. På Sakhaline befandt der sig i 1889 6360 mænd og 712 kvinder ved tvangsarbejde, desuden vare 3000 mænd og 500 kvinder gåede over til at blive kolonister, over 600 kvinder vare fulgte med deres mænd eller deres fædre, og de dømtes børn udgjorde 800 drenge og 700 piger. Der findes allerede 22 kolonier, som beskæftige sig med agerbrug, fiskefangst, tørlægning og håndværk. I 1879 udgjorde det beboede lands flademål 51 deciatiner, i 1889 var det steget til 2770 deciatiner. Uagtet disse tilsyneladende heldige resultater er man dog bestemt på kun at anvende deportation med tvangsarbejde på uforbederlige, vagabonder og lignende.

For at undgå overfyldning i de centrale transportfængler ligesom også i etapestationerne langs landevejen, har man bestemt, at transportanterne skulle blive i deres hjemstedskommune eller på det sted, hvor de ere dømte, indtil transporten afgår, ligeledes benytter man vogne og jernbaner til transporten, hvorved man er bleven sat i stand til at nedlægge 250 etapestationer.

Tilstandene i de hidtil benyttede siberiske deportationsdistrikter frembyde så store vanskeligheder for en forbedring, at de næsten synes uovervindelige, og i hvert tilfælde ville de medføre enorme omkostninger.

Således er altså i korthed gengivet den officielle beretning, som forelagdes kongressen, om fængselsvæsenets tilstand i Rusland. Ligesom man må respektere den åbenhed, hvormed tilstandene ere skildrede, således fortjener

de store resultater, hvortil man i 10 år er kommen, den største agtelse. Men, vil man måske spørge, hvorledes svarede så det, man fik at se deraf, til skildringen? At danne sig en afgørende mening om fængselsvæsenet i Rusland af det, der gaves lejlighed til at tage i øjesyn, er selvfølgelig en umulighed. Dels var der jo kun tale om fængslerne i Petersborg og Moskwa, og dels var det, som der gaves adgang til at bese, ikke alt. Således gaves der ikke tilladelse til at se fængslerne i Peter Paulsfæstningen, hvor væsentlig politiske fanger opbevares. Derimod stod adgangen åben til Litovsky-Zamok, en anstalt for fanger med korte straffe, der oprindeligt har været en kaserne. Som følge deraf kunde man ikke vente der at finde en møsteranstalt.

En sådan er det ny fængsel i St. Petersborg. Det har kostet $1\frac{1}{2}$ mill. rubler og har i sin indretning alt, hvad fængselsvidenskaben fordrer i nutiden. Det består af to adskilte bygninger med 936 celler og rum til 110 fællesfanger. Til anstalten hører et hospital til 145 syge i én bygning, og 3 barakker ere bestemte for alvorligere syge fra de øvrige fængsler i St. Petersborg. Fængslet er bestemt for korte straffe. Det hele bygningskomplex gør et stortartet indtryk, og alt er skinnende pudset og blankt. I centralhallen findes en skinnende messingkasse med 2 rum. Deri nedlægges numere fra fanger, der ville tale med opsynet eller direktøren. Fangerne have nemlig flere tegn med deres nummer på, og af disse lægge de et i deres madrum, når det tages ud af cellen, for at tilkendegive deres ønske om at tale med en funktionær. Denne indretning erstatter åbenbart cellebesøg, i hvert tilfælde for en del. Direktøren gør således kun cellebesøg hos de politiske fanger.

Et lignende møsterfængsel er stadsfængslet i St. Petersborg. Det har plads til 100 fanger og til 600 vare-tægtsfanger, med celler til 275 mænd og 32 kvinder.

Transportfængslet i Moskwa samler dem, der

skulle sendes til Siberien, dels svære forbrydere, dømt til deportation, og dels folk, der af administrative myndigheder eller sogne og kommuner bestemmes til deportation, fordi de ere vagabonder, drivere, recidivister og tiggere, ligesom også dem af forbrydernes familier, der frivillig følge med. Besøget i dette fængsel gjorde et mildest talt uhyggeligt indtryk. Det er bestemt for 2000 personer, men der fandtes den gang 3000 og nogle hundrede mænd og kvinder. Mændene havde lænker mellem benene, den halve side af hovedet var glatraget, den anden halvdel havde almindeligt langt hår, kønnene vare adskilte. Fangerne vare samlede i store lokaler i et antal af 100 til 200 i hvert. Sengene vare c. 1 al. brede træbænke med en ganske lille hovedpude. Hver fange havde en fodsid kappe på, om dagen tjente den til at skjule den øvrige mangelfulde beklædning, om natten var den madras og tæppe, kun ganske få fanger vare beskæftigede med madlavning eller rengøring. Alle de andre vare uden noget som helst arbejde, og det uagtet de kunne være i fængslet i måneder, helt op til 7—8, fra september til maj. På fængslets sygeafdeling lå c. 400 mennesker, enkelte halvdøde, men alligevel med lænkerne på. Et løfte om at få lov til at overvære afgang en af en transport blev ikke holdt. Ved ankomsten på den fastsatte dag og tid blev det meddelt, at transporten var gået dagen iforvejen.

Egenlig kunde jeg slutte her; men der er dog grund til endnu engang at fremhæve de utvivlsomt ærlige bestræbelser for at skabe et godt og humanitært fængselsvæsen, som findes hos generaladministrationen i Rusland. Dertil må man altid føje de ganske overordenlige vanskeligheder, som de tidligere slette forhold have medført, og så de uhyre summer, der ville medgå for at kunne skabe noget nogenlunde godt. Endelig vilde, selv om alt dette kunde overvindes i forholdsvis kort tid, dog ikke dermed de vantrevne russiske forhold, der nu en gang have udviklet sig i administrationen, være forbedrede. De ere åbenbart så ind-

groede, at en ytring som: Når nu direktionen spørger om, hvad De synes om fængslet, må De sige »godt« — i al sin dristighed forbyrser ved den naivitet, hvormed den fremføres.

Fr. Stuckenberg.

Betingede straffedomme.

Forhandlingsæmne ved syvende nordiske juristmøde.

Ved det syvende nordiske juristmøde, som i dette år afholdtes i København, havde Professor HAGERUP opstillet æmnet: Om betingede straffedomme. Savel af den indledende betænkning over æmnet som af forhandlingerne om samme skal der i det følgende gives en kortfattet fremstilling. —

Den betingede straffedom og dermed beskægtede ordninger er af ny oprindelse. Efter at være praktiseret ligeoverfor unge forbrydere, fremtrådte systemet første gang som en legislativ forholdsregel i en lov af 1878 i Boston, denne udvidedes i 1880 til at gælde for staten Massachusetts. Ifølge disse love kan retten, når den i en straffesag finder grund til at antage, at forbryderen uden straf vil skikke sig vel i fremtiden, undlade at afsige straffedom og i stedet stille vedkommende i en vis tid under politiopsigt (ved en særegen Probation Officer). Opfører han sig godt, bortfalder straffen endeligt. Forgår han sig derimod i prøvetiden påny, dømmes han også for den første forseelse. De heldige virkninger af systemet medførte dets anvendelse i England ved den såkaldte Probation of first Offenders Act, der omfatter såvel voksne som børn. Denne lov indskrænker anvendelsen til første